

Sygnatura akt VI W 3205/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2013 roku

sprawy przeciwko A. S. (1) synowi L. i W. z domu C.

urodzonego (...) w O.

obwinionego o to, że

Do dnia 16.12.2011r. do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki R. o nr rej (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 08.11.2011r. o godz. 07:53 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

*****

I. uznaje obwinionego **A. S. (1)** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt VI W 3205/12

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

A. S. (1) jest właścicielem samochodu osobowego marki R. (...) nr rej (...).

W dniu 08 listopada 2011 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 07:53, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 72 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 40 km/h.

Wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, A. S. (1), do dnia 16 grudnia 2011 nie udzielił odpowiedzi.

dowód:

wyjaśnienia A. S. (1) k.21;

wydruk pomiaru prędkości k. 5;

wezwanie do złożenia oświadczenia k.7 akt;

potwierdzenie odbioru wezwania k. 6. akt.

A. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach przyznał, że nie złożył oświadczenia o kierującym pojazdem, który przekroczył dopuszczalną prędkość, gdyż uszło to jego uwadze, po czym stwierdził, że nie wiedział nic o konieczności złożenia takiego oświadczenia, albowiem nie on odebrał wezwanie do jego złożenia, lecz jego były zięć.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, co do nieodebrania przez niego pisma Straży Miejskiej wzywającego go do złożenia oświadczenia o osobie, która przekroczyła dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W..

Na karcie 6 znajduje się bowiem dowód potwierdzający odebrania wezwania przez obwinionego. Na dokumencie widnieje imię i nazwisko A. S. (1) oraz informacja listonosza doręczającego przesyłkę o osobistym jej dostarczeniu adresatowi.

Oba fakty znalazły swoje odzwierciedlenie w przesłanej przez urząd pocztowy zwrotce potwierdzającej doręczenie przesyłki, nie zawierają żadnych sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają. Tym samym Sąd uznał, że fakt prawidłowego doręczenia obwinionemu wezwania do złożenia oświadczenia, został należycie udokumentowany. W świetle tego stwierdzenia inne okoliczności wskazane przez A. S., dotyczące jego konfliktu z byłym już zięciem, nie mają znaczenia, dla obowiązku powstałego w następstwie osobistego odebrania wezwania przez obwinionego. Doręczenie nastąpiło w małej miejscowości, w której znajomość adresatów przesyłek przez listonosza jest duża i łatwo jest odróżnić mającego 63 lata teścia od młodszego o kilkadziesiąt lat zięcia, noszącego przy tym- zapewne- inne nazwisko, niż adresat przesyłki. Zdecydowanie bardziej przekonujące dla Sadu, w świetle podniesionych okoliczności, jest stwierdzenie obwinionego, że złożenia oświadczenia „uszło” jego uwadze. Z tego właśnie względu został on uznany za sprawcę wykroczenia.

W myśl art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika w żadnym jego miejscu, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności.

Może być zatem popełnione zarówno umyślnie, jak i w formie winy nieumyślnej. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi też działać w sposób nakierowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym czy nawet się godzić z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Dlatego w obecnym stanie prawnym niewskazanie przez użytkownika pojazdu komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wybryk z art. 96 § 3 kw, (chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec). Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Z tego względu Sąd uznał A. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu użytkowania pojazdu, na obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając A. S. (1) karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoleń na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczenie społecznego jej oddziaływania.

Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.